

Konflikten mellan Läkarförbundets ordförande Eva Nilsson Bågenholm och vice ordförande Marie Wedin speglas på denna och nästa sida i form av ett inlägg av

Göran Edbom med replik av Marie Wedin, och ett urval av inlägg som tidigare publicerats på <www.lakartidningen.se>. Se även Ledare och Aktuellt.

Läkarförbundet – en odemokratisk organisation?

Den nu uppblussade konflikten mellan ordföranden i Läkarförbundet Eva Nilsson Bågenholm och vice ordföranden i Läkarförbundet och tillika ordförande i Sjukhusläkarföreningen Marie Wedin, visar återigen att det inte är möjligt att kombinera presidieuppdrag i centralstyrelsen med uppdrag i yrkesföreningarna. Man kan inte sitta i presidiet som företrädare för Sveriges läkarförbund

och samtidigt driva en yrkesförenings sårintressen. Att Marie Wedin inte förstått detta är fullt uppenbart då hon med emfas hävdar att det är hennes och Sjukhusläkarföreningens åsikt som skall torgföras i Läkartidningens ledare.

Den nu uppenbara och offentliggjorda splittringen mellan Läkarförbundet och Sjukhusläkarföreningen skadar Läkarförbundets trovärdighet som demokratisk och facklig organisation. Vem företräder egentligen läkarkåren och vilken åsikt har Läkarförbundet? Det naturliga är att Marie Wedin kliver av eller blir avsatt av fullmäktige från vice ordförande-

posten i Läkarförbundet och att hon driver sina idéer enbart utifrån sin position i Sjukhusläkarföreningen.

För övrigt anser jag att obligatoriet att vara ansluten till yrkesföreningarna skall slopas och att fullmäktigedelegaterna väljs av enbart lokalföreningarna. Sjukhusläkarföreningen som en stat i staten är en historisk kvarleva som överlever enbart på grund av en föråldrad stadgekonstruktion och tvångsanslutningen. Sjukhusläkarföreningen representerar på intet sätt läkarkåren som helhet. Endast Medicine studerandes förbund bör, av rekryteringsskäl, garanteras att ha egna mandat i fullmäktige.

GÖRAN EDBOM

f d vice ordförande i Sveriges läkarförbund 1997–2003
goran.edbom@vll.se

Replik:

Konflikten handlar om moral och personliga egenskaper

Det finns ingen splittring mellan Sjukhusläkarföreningen och Läkarförbundet. I min signerade ledare i Läkartidningen 14/2006 uttryckte jag Läkarförbundets och Sjukhusläkarföreningens politik.

Det fattas vårdplatser idag i Sverige, och i förbundets sjukvårdpolitiska program »Framtidens sjukvård«, antaget av Läkarförbundets fullmäktige 2004, står skrivet att bristen på vårdplatser är ett bekymmer och att det kommer »att krävas fler vårdplatser inom sjukhusvården«. Detta även om närsjukvården byggs ut. Det är Läkarförbundets kollektivt beslutade program. Att signera en annan åsikt var otänkbart för mig.

Konflikten handlar inte, som Göran Edbom påstår, om organisatoriska frågor utan om etik och moral och personliga egenskaper. Att få en personligt signerad ledare ändrad mot ens vilja utan ens vetskap tror jag att få skulle acceptera. Att det som Göran Edbom kallar »upp-

blossad konflikt« nådde offentlighetens ljus är bara att beklaga, speciellt eftersom det rör sig om personliga moralfrågor som bäst löses på annat sätt än i en missriktad, upphaussad debatt om gamla tvistefrågor som Läkarförbundets fullmäktige avvisat två gånger.

Det är fel tillfälle att återupprepa de argumenten här, men erfarenheten har vi-

sat att yrkesföreningarnas bidrag till att skapa en bra politik för läkarkåren inom Läkarförbundet har varit mycket värdefullt.

Göran Edbom frågar: Vem företräder egentligen läkarkåren och vilken åsikt har Läkarförbundet? Svaret är enkelt: Det gör ledamöterna i centralstyrelsen, utifrån kollektivt fattade beslut. Hoppas jag.

Ut Bågenholm; in Wedin

Om Läkarförbundet skall överleva krävs att den inkompetens som tyvärr konstant har präglat ordföranden Eva Nilsson Bågenholm sedan hon började som ordförande i Läkarförbundet avlägsnas. Dvs att hon avgår. Vi har en synnerlig kompetent vice ordförande i form av Marie Wedin. Hon är för ögonblicket den enda som har klart för sig varför hon sitter i Läkarförbundets styrelse, för att främja Läkarförbundets medlemmars intressen. Snälla ordförande Bågenholm, gör icke mer skada än du redan har åstadkommit. Avgå därför omedelbart.

Thorkild Nielsen

Avgå

Eva Nilsson Bågenholms agerande är klandervärdt och gagnar inte läkarkåren. Jag anser att hon inte längre har förtroendet och att hon bör avgå.

Håkan Enbom

Båda behövs

Eva och Marie har under många år gjort ett hästjobb. Bägge är bra representanter för den svenska läkarkåren, och deras engagemang behövs! Jag hoppas verkligen att de lyckas lösa den här schismen. Det vore olyckligt om någon av dem slutade.

Jonas F Ludvigsson

MARIE WEDIN

1:e vice ordförande Läkarförbundet; ordförande Sjukhusläkarföreningen
Marie.Wedin@skane.se

Läkarförbundet ska inte tala med sprucken röst

Läkarförbundets ansikte utåt är till stor del Läkartidningen. Läkarkåren har behov av att visa en enighet utåt. Kåbbla gör man bakom stängda dörrar. Att föra delföreningspolitik på ledarplats i Läkartidningen är oacceptabelt. Medlemmarna kräver att centralstyrelsen i allmänhet och presidiet i synnerhet ska fungera som en enhet, inte som representanter för olika särintressen.

Lars Håkan Nilsson

Återgå till osignerade ledare

Det inträffade illustrerar det olämpliga i att ha signerade ledare, som påstås uttrycka förbundsopfattningar. Vore bättre återgå till den ordning, som gällde tidigare under många år, nämligen osignerade ledare som godkänns av ordförande eller VD och som uttrycker förbundets officiella ståndpunkter.

Bo Hjern

Ta etiskt ansvar för begreppet författare!

Enligt reportaget menar Eva Nilsson Bågenholm att omständigheterna tvingade henne att välja mellan att inte alls publicera ledaren eller att publicera den efter viss förändring. Den analysen kan kanske ifrågasättas i sak men förefaller inte principiellt orimlig. Däremot är det valda handlingsalternativet fullständigt oförsvarligt från etisk synpunkt. Att ange någon som författare utan att vederbörande tar ansvar för texten är vilseledande, för att uttrycka det artig. Det finns andra tecken på att känslan för vad det innebär att stå som författare håller på att luckras upp i delar av vetenskapssamhället. Det är en tendens som tidskrifterna bör motarbeta hellre än bidra till.

Inge-Bert Täljedal

Antingen–eller

Man kan ha osignerade ledare, som då förväntas uttrycka förbundets officiella ståndpunkt.

Man kan också ha signerade ledare, där läsaren uppfattar att skribenten har en viss frihetsgrad och kan få plädera för det han eller hon är vald av sin delförening för att torgföra.

Man kan däremot inte ha ett system där någon går in och petar i en signerad text utan att den som står med sitt namn under den godkänt eller ens vet om att den ändrats.

Då blir det bara dumt.

Leif Edman

För många vårdplatser?

Jag vill gärna veta var det framgår att Sveriges läkarförbund ändrat uppfattning och numera anser att det finns tillräckligt många vårdplatser. Beslut enligt något centralstyrelseprotokoll? Någon programskrift?

Viktig fråga att diskutera på fullmäktigemötet 1–2 juni.

Christina Spjut

Bristen på vårdplatser är en ödesfråga

På vilket sätt anser förbundsordföranden att Marie Wedins slutsatser är främmande för förbundet? Har inte förbundet och dess ordförande insett hur den katastrofala bristen på vårdplatser är en ödesfråga för patienter och för våra medlemmar, som tvingas arbeta under helt oacceptabla förhållanden, med »utlokaliserade« patienter, med tidskrävande jakt på akutplatser, i stället för patientvård, etc. Är det så att vår förbundsordförande inte ser detta problem, så behöver vi nog fundera över hennes framtid. Måtte sjukhusläkarna fortsätta sin strid för vårdplatser och inte minst uppmärksamma den Svegforska Ansvarsutredningen, som ger olycksbådande signaler om minskat platsbehov.

Folke Nilsson

Till kamp mot åsiktskonformism

»–Det är praxis sedan 8–10 år att ordföranden i Sveriges läkarförbund lägger sista handen vid ledaren i Läkartidningen. Detta för att det ska vara tydligt att det är förbundets åsikter som speglas där, säger Eva Nilsson Bågenholm.«

Ovanstående direkta citat från förbundets ordförande (i LT 15–16/2006, sidan 1176) sänder kalla vindar över alla oss som trodde att Läkarförbundet var en plats där man visade respekt för andras åsikter även om de inte stämde överens med de styrandes uppfattning. Mörka skuggor från flydda tider tränger sig nu på. Styrelsen måste nu inse vad alla andra redan vet: Läkarförbundet är ingen enpartistat där endast godkända sanningar tål att torgföras. Våga stå för att det finns olika åsikter inom förbundet och låt de olika uppfattningarna brytas mot varandra i en anda av öppenhet och respekt.

Christer Olsson

Förvånande med olika synsätt

Att två personer drar åt olika håll är inget ovanligt. Det som inte berörs men som är förvånande är att Läkarförbundet och Sjukhusläkarförbundet har olika syn på den här frågan. Sjukhusläkarna bör ju vara de med mest insikt i frågan. Läkarförbundets formulering får mig att undra om det är det politiskt passande som presenterats i ledaren. Slutligen, om innehållet anses behöva ändras så bör man avvakta med publiceringen tills författaren blivit tillfrågad, alldeles självklart!

Anders Linder

»Konflikt« – typiskt svenskt?

Är det inte typiskt svenskt att ifrågasätta om man kan arbeta tillsammans trots att man har olika synpunkter? Tänk om alla tyckte lika – vilken andefattig dialog. Svenskarna borde lära sig att tåla mera oliktankande och inte ta åt sig så in i Norden som man gör! Det blir säkert bra med lite ved på brasan!

Irene Herrstedt

Samtliga inlägg finns tillgängliga på:
<http://www.lakartidningen.se/includes/showComments.php?articleId=3757#67>